ΕΤΟΣ Δ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 7 ΜΑΙΟΥ 1856. ΑΡΙΘ. 161.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 12
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν » 15

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Πανταζῆ καὶ ἐκδίδεται εὐθύνῃ αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦ ἰδίου ἐνεργεῖται πᾶσα δοσοληψία αὐτῆν ἀφορῶσα. Τιμὴ καταχωρίσεως ἀγγελιῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλληνικ. Προξένοις, καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρόποις τοῦ ἐκδότου.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγιγνώσκοντές εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθὴς, ἔσῃ καὶ πολυμαθής (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ὁ Ἑλληνικὸς ἀλφάβητος.

Μελέτη Φιλολογική.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 160.)

Γ.

Ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς ἀλφάβητος κατά τε ὀνοματίαν, τάξιν τε καὶ μορφὴν γραμμάτων συμφωνεῖ τῷ τῶν Σημιτικῶν ἐθνῶν (Φοινίκων δηλαδὴ, Ἰουδαίων, Σαμαριτῶν, μεταχειριζομένων τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας μέχρι τῆς τοῦ Κύρου ἐποχῆς) οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων· τοῦτο ὅμως πολὺ ἀπέχει τοῦ πείθειν ὅτι ὁ Κάδμος πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὡς πρὸς τοὺς ἀναγόντας τὰς σοφὰς πραγματείας τοῦ Ριττέρου περιττὸς ἀποβαίνει πᾶς λόγος περὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀπὸ παλαιτάτου χρόνου μεταξὺ ἀνατολῆς καὶ δύσεως συναφθεισῶν. Ἡ θρησκολογία, ἡ τεχνολογία, ἡ ἀρχαιολογία σαφῶς καταδεικνύουσιν ὅτι, κατὰ παναρχαίους τινὰς ἐποχὰς, ἀποικίαι, ἐκ τῆς βορείου Ἰνδίας ὁρμώμεναι, διεσπάρησαν ἐπὶ τὴν περὶ τὸν Φάσιν ποταμὸν καὶ τὴν περὶ τὸν Εὔξεινον Πόντον χώραν, ἐντεῦθεν δὲ βραδύτερον, εἴτε ἐκ φυσικῆς τινος αἰτίας, εἴτε ἐκ διενέξεων ἐγχωρίων, εἴτε ἐκ πληθυσμοῦ ὑπερμέτρου κατηναγκασμέναι, προήλασαν πρὸς τὴν ἑσπερίαν καὶ τὴν μεσημβρινὴν Εὐρώπην. Οἱ Πελασγοὶ ἀπετέλουν προδήλως μίαν τῶν ἐπηλύδων τούτων φυλῶν τῆς Ἑλλάδος· τοῦτ' αὐτὸ ἀποδείκνυσι καὶ τὸ ἐθνικὸν αὐτῶν ὄνομα Ρασσηνοὶ, Τυρσηνοὶ (διατηρηθὲν κυρίως ἐν Τυρρηνίᾳ, Τυρσηνίᾳ τῇ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα ἀπῴκησαν), ἰδίως δὲ τὸ ἔσχατον αὐτοῦ συνθετικὸν μέρος σηνοὶ, στενῶς συσχετιζόμενον τῷ τῶν Σινῶν (Ἰνδῶν), κατὰ τὸν Anthon· διότι τὸ ὄνομα Πελασγοὶ, ἢ κατ' ἀρχαιότερόν τινα τύπον Πελαργοὶ, ἔδωκαν αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες πρὸ τῆς σταθερᾶς αὐτῶν ἐποικίσεως ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἤρχοντο, φαίνεται, καὶ ἀπήρχοντο κατὰ τακτὸν χρόνον. Ἀναγράφοντες λοιπὸν, κατὰ τὴν ὁμόφωνον τῆς ἀρχαιότητος ὁμολογίαν, εἰς αὐτοὺς, τοὺς Πελασγοὺς, ἐξ Ἰνδιῶν ἀποικήσαντας, τὴν εἰσαγωγὴν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν πρώτων τοῦ πολιτισμοῦ σπερμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα, λύομεν οὕτω τὸ περὶ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ζήτημα εὐχερέστατα καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἐκ τούτου μεταβαίνομεν εἰς τὰ περὶ Κάδμου λεγόμενα.

Τίνι τρόπῳ ἐξηγεῖται ἡ περὶ Κάδμου παράδοσις καὶ ἡ ὀνομασία Καδμήια γράμματα;

Περὶ τούτου παραδεκτέον τὴν παρά τινων λογίων Γερμανῶν δοθεῖσαν λύσιν.

Ὁ Ἡρόδοτος (Βίβ. Δ'. § 58) λέγει, τὰς βίβλους διφθέρας ἐκάλουν οἱ Ἴωνες τὸ πάλαι, ὅτι γράφοντες μεταχειρίζοντο δέρματα (διφθέρας) αἰγῶν καὶ προβάτων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τὰ δέρματα εὔχρηστα πρὸς γραφὴν ἤγνωστος ἦτο παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησιν, αἱ διφθέραι αὗται, κατὰ πᾶσαν πιθανολογίαν, ἦσαν ἀκατέργαστοι ζώων δορά, οἷαι ἐφέροντο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς βαρβάροις ἔθνεσιν ἕως τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Ἱστορικοῦ. Οἱ Αἰγύπτιοι, κατὰ Πλίνιον (Φυσ. Ἱστορ. Βιβ. ιγ'. § 11), πρὸ τῆς εὑρέσεως τοῦ παπύρου, ἔγραφον ἐπὶ φύλλων Φοίνικος, δένδρου φυομένου ἐν τῇ χώρᾳ Ἰόππῃ. Ἂν οὖν ὁ Κάδμος, ὡς ὑφ' ἁπάντων σχεδὸν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ὁμολογεῖται, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐδίδαξεν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ γράφειν ἐπὶ φύλλων φοίνικος, οἱ Ἕλληνες, βεβαίως, καὶ διὰ τὸ εὐχερέστερον καὶ διὰ τὸ οἰκονομικώτερον ἑτοίμως παρεδέχθησαν τὴν παρὰ τοῦ ξένου ἐπαχθεῖσαν νέαν ὕλην γραφῆς καὶ, κατὰ Κόνωνα (διήγ. μ'.), εὐγνωμονοῦντες, τὴν μὲν χώραν, ἐν ᾗ φύεται τὸ δένδρον, Φοινίκην ἐκάλεσαν ἐκ τοῦ καρποῦ, τῷ δὲ Κάδμῳ ἀπέδωκαν ὅσα ἐκ παραδόσεως φέρονται ἔτι μέχρι τοῦ νῦν.

Δ

Λείπεται ἤδη ἡ ἔρευνα τῶν ὀνομάτων Φοινίκια, Φοινικήϊα, Φοινικικά, ἐξ ὧν μυρίαι ἐγεννήθησαν εἰκασίαι.

Ὁ ἱστορικὸς Ἰώσηπος, ἐνδόσιμον ἔχων, πιθανὸν, τὸ ὄνομα Φοίνικες, ὑφ' ὃ ἦσαν τὸ πάλαι γνωστοὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ἐπαγωνίζεται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες Φοινίκια ἐκάλεσαν τὰ γράμματα, καθὸ παραλαβόντες ἐκ τῶν Φοινίκων (Ἰουδαίων), τούτων πρώτων ἐφευρόντων τὸν ἀλφάβητον καὶ μεταδόντων καθ' ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἔθνη σὺν τῇ ὀνομασίᾳ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον παρηλλαγμένῃ (Αλεφ, Βέθελ, Γέμελ κλπ.). Ἀλλὰ διέλαθε, φαίνεται, τὸν ἱστορικὸν τοῦτον ὅτι πολὺ πρὸ τῶν Ἑβραίων ἤκμασαν οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ ὅτι ὁ Ἀβραὰμ, μεταβὰς εἰς Αἴγυπτον (Γενέσ. Κεφ. ιγ'. §. 10), ὡς βραδύτερον ὁ θεόπτης Μωϋσῆς, ἐδιδάχθη παρὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ οὐχὶ ἐδίδαξε.

Κατ' ἄλλους τὄνομα Φοινίκια παράγεται ἐκ τοῦ Φοίνικος, υἱοῦ τοῦ Προνόπου καὶ τῆς Εὐρώπης, ἐφευρόντος τὰ γράμματα ἐν Κρήτῃ· καὶ φονευθέντος εἶτα ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος.

Ἕτεροι καὶ ὄνομα καὶ ἐφεύρεσιν ἀποδίδουσι τῷ υἱῷ τοῦ Ἀκταίωνος· ἄλλοι τῷ τοῦ Ἀχιλλέως προκατόχῳ· ὁ δὲ γραμματικὸς Μελάμπους Φοινίκια, λέγει, τινὲς ἐκάλουν τοὺς χαρακτῆρας, ὅτι ὑπὸ Ἑρμοῦ εἰς φοίνικος φύλλον γεγραμμένοι κατεπέμφθησαν τοῖς ἀνθρώποις.

Τὰ ἐπίθετα Φοινίκια, Φοινικήϊα καὶ Φοινικικά, λέγουσιν ἄλλοι, βοιωτικός ἐστιν ἰδιωτισμὸς, καθ' ὃν ἡ δίφθογγος οι ἀντικαθιστᾷ τὸν φθόγγον ω, φοινὴ=φωνή, ὡς ἀγκοίνη=ἀγκώνη, ὅθεν Φοινίκια=Φωνίκια, τουτέστι γράμματα, εἰκόνες φωνῆς ἐγγραμμάτου. Ἀληθὲς τοῦτο ἆρά γε, καὶ οὐχὶ προτιμότερα τὰ παρ' ἑτέρων φερόμενα, ὅτι δηλαδὴ Φοινίκια ὠνομάζοντο ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς μελάνης δι' ἧς ἐγράφοντο (Φοινικιοῦν;) Ἀλλ' ἡ λέξις γράφω, ὡς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ ἡμέτερος διδάσκαλος Κ. Ἀσώπιος, ἀντίκειται τοῖς ταῦτα γνωματεύουσι, διότι, κατὰ Διονύσιον τὸν Θρᾶκα, γράμματα ἐκλήθησαν, οὐχὶ δῆθεν ὅτι ἐγγράφοντο οὕτως ἢ ἄλλως, ἀλλὰ διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ξυσμοῖς τυποῦσθαι, γράφω γὰρ τὸ ξύω παρὰ Πελασγοῖς.

Ἀλλαχοῦ οὖν ζητητέον τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος.

Τὸ παραδεχθῆναι ὅτι Φοινίκια ἐκλήθησαν ἐκ τῶν Φοινίκων, ὡς τούτων δῆθεν πρώτων ἐπινοησάντων τὸν ἀλφάβητον, οὐ μόνον ἄντικρυς ἐναντίον ἐστὶ πρὸς ἀρχαίας μαρτυρίας, λεγούσας ῥητῶς ὅτι μετέθεσαν καὶ οὐχ εὗρον οὗτοι (οἱ Φοίνικες) τοὺς τύπους τῶν γραμμάτων (Διοδ. Β'. §. 74), ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀποδείξασαν σαφῶς ὅτι

τὰ Φοινικικὰ γράμματα ἱερογλυφικά εἰσι καὶ γενέσεως αἰγυπτιακῆς (ὅρα Erfindung der Buchstabenschrift.)

Ἡ πιθανωτέρα καὶ εὐλογωτέρα λύσις τῆς δυσχερείας ταύτης ἔγκειται, κατὰ τὴν εὐφυᾶ παρατήρησιν τοῦ Anthon, ἐν τῇ περὶ τῆς Κάδμου παραδόσεως ἐξηγήσει.

Τὰ γράμματα, ἅτινα, μετὰ τὴν ἐπὶ Κάδμου εἰσαχθεῖσαν νέαν ὕλην τοῦ γράφειν, ἔβαλον εἰς ἀχρηστίαν τὰς διφθέρας καὶ τὰ μετάλλινα ἐλάσματα, ἐκλήθησαν Φοινίκια ἐκ τῶν τοῦ φοίνικος φύλλων ἐφ' ὧν ἐγράφοντο καὶ οὐχὶ ὡς ὄντα Φοινικικά.

Ε

Ἡ σειρὰ τῶν μέχρι τοῦδε ῥηθέντων φέρει ἡμᾶς εἰς τὰ ἑξῆς συμπεράσματα.

α.) Ὁ ἀλφάβητος ἦν γνωστὸς παρ' Ἕλλησι πρὸ τῆς τοῦ Κάδμου ἐλεύσεως.

β'. Ὁ Κάδμος εἰσηγητής ἐστι τῆς ἐπὶ φύλλων φοίνικος γραφῆς. γ'. Ἡ φύλλων φοίνικος γραφὴ ἐγέννησε τὄνομα φοινικικὰ γράμματα.

Ἀπέχομεν τοῦ διϊσχυρίζεσθαι ὅτι τὰ συμπεράσματα ταῦτα ἀλάνθαστά εἰσι καὶ ἀναμφισβήτητα — ἀπ' ἐναντίας, ἀναγνωρίζομεν ὅτι τὸ σκότος, τὸ ἐπικαλύπτον τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀρχαιότητος, εἶναι οὕτω βαθὺ, ὥστε μόλις πως δί αὐτοῦ διέρχονταί τινες ἀκτῖνες ἀμυδραί· ἀν, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀκτίνων τούτων, ἐδυνήθημεν ψηλαφητεὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τῆς ἀληθείας τὴν ὁδὸν, εὐτυχεῖς ἡμεῖς· ἂν ἀπεπλανήθημεν, παραμυθούμεθα ὅτι τοὐλάχιστον ἀπεπλανήθημεν τὴν ἀλήθειαν ἀναζητοῦντες· ἀλλὰ μεχρισότου μέγας καὶ προνομιοῦχός τις νοῦς ἐξαγάγῃ ἡμᾶς τῆς ἀπάτης, εἰς ἣν τυχὸν ἐνεπέσαμεν, θέλομεν ἐμμένει πλανώμενοι (ἂν πλάνη ἐστὶ τοῦτο) καὶ ἀσπαζόμενοι τὴν γνώμην ἀνδρῶν, σὺν τοῖς ὁποίοις καὶ αὐτὸ τὸ σφάλεσθαι εἰ μὲν δὲν εἶναι καλὸν, δὲν εἶναι κακόν.

Ζ

Ὡς ἐν παρόδῳ, τελευταῖον, ὁότε εἴπωμέν τινα περὶ τοῦ χρόνου, τοῦ τρόπου καὶ τῶν τελειοποιησάντων τὸν Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον.

Ὁ Ἑλληνικὸς ἀλφάβητος τὸ πρῶτον συνέκειτο ἐκ συμφώνων μὲν ἕνδεκα, φωνηέντων δὲ τεσσάρων α, ε, ι, ο, υ. Ἕκαστος εἰκάζει οἴκοθεν ὁπόσας καὶ ὁποίας δυςχερείας παρεῖχε τοῖς γράφουσιν ἡ ἀτέλεια αὕτη· οἱ μακροὶ φθόγγοι η, ω, ου, τὰ διπλᾶ ζ, ξ, ψ, τὰ σύστοιχα τῶν ψιλῶν θ, φ, χ (κ, π, τ) δὲν εἶχον ἰδιαίτερα σημεῖα καὶ ἀδύνατος ἀπέβαινεν ἡ διάκρισις τοῦ φθόγγου υ καὶ ου (γαλλ.)

Ἅμα οἱ ἀνατολικοὶ λαοὶ ἐπλήθυναν τὰ στοιχεῖα αὐτῶν, οἱ Ἕλληνες ἐδανείσθησαν ἐξ αὐτῶν πρῶτον μὲν τὸ υ, εἶτα δὲ τὸ ζ, η, θ. Τὸ υ κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν ὡς σημεῖον πνευματισμοῦ, μαλακύναντες δὲ κατ' ὀλίγον μετεποίησαν εἰς φωνῆεν καὶ ἔγραψαν δι' αὐτοῦ τοὺς φθόγγους υ καὶ ου. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ ὡς πρὸς τὸ η· προτασσόμενον μὲν πρὸ τῶν φωνηέντων, ἐσήμαινεν ὅ,τι καὶ τὸ τῶν λατίνων h ἐπιτασσόμενον δὲ τῶν ψιλῶν KH, ΠH, TH ἐσήμαινε τὰ δασέα χ, φ, θ· ὕστερον ὅμως, ἐπὶ Σιμωνίδου, μετεποιήθη εἰς φωνῆεν μακρὸν καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν ἣν ἔχει μέχρι τοῦδε, καὶ τὴν ὁποίαν τότε ἀνεπλήρουν οἱ φθόγγοι ε ε (δέελον=δηλον, Ἰλιαδ. Κ, 446), ὡς οἱ φθόγγοι οο ἀνεπλήρουν τὸ ου.

Μετὰ ταῦτα οἱ Ἕλληνες προσέθηκαν τὸ φ καὶ χ, τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ὁποίων ἀρχαία μέν παράδοσις ἀποδίδωσι τῷ κατὰ Τροίας συνεκστρατεύσαντι Παλαμήδῃ, ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Πλίνιος τῷ ἐκ Σικελίας Ἐπιχάρμῳ.

Περὶ τὰ Μηδικὰ, ὁ Κεῖος Σιμωνίδης ἐτελειοποίησε τὸν Ἑλληνικὸν ἀλφάβητον, προσθεὶς τὸ ξ, ψ καὶ ω.

Τὸν πλήρη τοῦτον ἀλφάβητον παρεδέχθησαν οἱ Σάμιοι πρῶτοι καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ἴωνες· τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει τῆς ψδ'. Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (403 π. Χ.), ὁ Σάμιος Καλλίστρατος ἐκόμισεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἔκτοτε μετεχειρίσθησαν αὐτὸν καὶ εἰς ἐπιγραφάς.

Πρὸς ἀντιδιαστολὴν μὲν τῶν Καδμηΐων γραμμάτων ὁ ἐντελὴς ἀλφάβητος οὗτοσὶ καλεῖται Ἰωνικὰ γράμματα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν δὲ τῶν Ἀττικῶν (α, ε, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, π, ρ, σ, τ, υ, φ, χ·) ἡμετ' Εὐκλείδην Γραμ-

Πλὴν τῶν εἰκοσιτεσσάρων τούτων γραμμάτων, οἱ Ἕλληνες τὸ πάλαι μετεχειρίζοντο πρὸ τῶν φωνηέντων, καὶ ἕτερόν τι σημεῖον (F), ὅπερ ἐπρόφερον μὲν ὡς ου (Διον, Ἀλικ. Βιβ. Α, § 20), ἐκάλουν δὲ δίγαμμα ὡς ἐκ τοῦ σχήματος καὶ ἐξ οὗ ἐπήγασε τὸ τῶν λατίνων V. Ὁ Herbert Marsch ὀνομάζει τοῦτο Πελασγικὸν, ὡς δῆθεν ὑπὸ τῶν Πελασγῶν μετενεχθὲν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὁ δὲ Heyne Ὁμηρικόν· παρ' ἡμῖν φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Αἰολικὸν, ὡς ἐκ τῶν Αἰολέων, μεταχειριζομένων αὐτὸ, φαίνεται, καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ἀφ' οὗ δηλαδὴ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες ἀπέβαλον τὴν τούτου χρῆσιν.

Τὴν ἑξῆς περίεργον διατριβὴν μετεφράσαμεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ἀθηναίου.

Παρὰ τοῦ κόμητος Μαρκέλλου ἐκομισάμεθα τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν περιέχουσαν περιέργους πληροφορίας ἀποβλεπούσας τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Σιμωνίδου, ἣν διεκοινώσαμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Τῷ Κυρίῳ διευθυντῇ τοῦ Γαλλικοῦ Ἀθηναίου.

Ἐν Παρισίοις 7. Φεβρουαρίου 1856.

Κύριε.

Ἄρθρον χθὲς δημοσιευθὲν διὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἀθηναίου συνδέεται τόσον πρὸς τὰς ἐπὶ τοῦ ἐκ Πανοπόλεως ποιητοῦ Νόννου τελευταίας ἐργασίας μου, ὥστε, μοὶ παρέχει εὔλογον ἀφορμὴν ἵνα καὶ ἐγὼ ἀνακοινώσω ὑμῖν γεγονότα τινὰ, ἅπερ ἡ ἀνάγνωσις τοῦ διαληφθέντος ἄρθρου ἀνεπόλησεν εἰς τὴν μνήμην μου.

Ὁ Ἕλλην Σιμωνίδης ἕνεκα πολλῶν χειρογράφων, ἅπερ παρεσχε τῇ ἐν Βερολίνῳ Ἀκαδημίᾳ, λέγουσιν αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες ὅτι ἐφυλακίσθη.

Ἰδοὺ ἐν πρώτοις τὸ χωρίον τοῦ Βρεττανικοῦ Ἀθηναίου.

Ὁ καθηγητὴς Δινδόρφιος παρουσιάζει διάφορα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ περγαμηνοῦ χειρογράφου, ὅπερ ἦν ἡ δευτέρα ὑπόθεσις τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἀκαδημίας· πρὸ πάντων δὲ τὸν βίον τοῦ Νόννου ποιητοῦ τῶν Διονυσιακῶν, ἀγνώστου μέχρι τοῦ νῦν ἐποχῆς· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ βίῳ φέρεται σύγχρονος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ τίθεται ἐν ἔτει 14 τοῦ Θεοδοσίου, 392 π. χ. Γίνεται ἔτι μνεία πλλῶν ἔργων τοῦ Νόννου, ἀγνώστων τοῖς εἰς ἡμᾶς περισωθεῖσι συγγραφεῦσι. Μετὰ τὸν Νόννον τοῦτον καταφαίνονται δύο ἕτεροι ὁμώνυμοι αὐτῷ συγγραφεῖς. Τὸ δὲ σύγγραμμα « Περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων » περιέχει ἔτι καὶ τὸν βίον τοῦ Οὐρανίου. » Δὲν παρατείνω περαιτέρω τὴν παράθεσίν μου ἀφίνων κατὰ μέρος τὸν Οὐράνιον τοῦτον, οὗτινος τὸ σύγγραμμα περὶ τῶν ἀρχαίων δυναστειῶν τῆς Αἰγύπτου θαυμασίως ἀντιγεγραμμένον διὰ χειρὸς τοῦ Σιμωνίδου μοὶ παρουσιάσθη μέν, ἀλλὰ δὲ μοὶ ἐφάνη ἡ γνησιότης αὐτοῦ ἀποχρώντως βεβαία· περιορίζομαι δὲ εἰς τὴν Αἰγύπτιον ποιητὴν, οὗ οἱ ςίχοι ἐξήσκησαν τόσον τὸν κάλαμόν μου καὶ πολλάκις ἐβασάνισαν τὸν νοῦν μου τέταρτον τοῦτο ἔτος.

Εἶδον κἀγὼ τὸν Σταγειρήτην Σιμωνίδην (ἐν Παρισίοις) διατρίβοντα πέρυσι· ἐνῷ δὲ ἐποίουν λόγον μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐνώπιον αὐτοῦ περὶ τῶν δυσχερειῶν ἃς μοὶ παρεῖχεν ἡ βιογραφία τοῦ Νόννου, ἦν ἀνεπιτυχῶς ἰχνηλάτουν ἐν τῷ σκότει τοῦ ΙΔ'. αἰῶνος, μοὶ εἶπεν οὗτος « νομίζω ὅτι ἀνέγνωσά τι ἐν τῷ ἀπανθίσματι περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τοῦ Δημητρίου Μάγνητος, οὗ τὸ χειρόγραφον μοὶ ἐδόθη ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου τῶν ἡμετέρων μοναστηρίων τινὸς » 15 ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην μοὶ ἔστειλε τὸ ἑξῆς ἐκ τοῦ λεξικοῦ τούτου τῶν ὁμωνύμων ἀπόσπασμα.

Ὁμολογῶ δὲ αὐτίκα ὅτι μελετήσας ὡρίμως τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο δὲν εὗρον ἐν αὐτῷ τὸ πολὺ ἐπιζητηθὲν παρ' ἐμοῦ κῦρος ἵνα κατορθώσω βιογραφικὸν ἄσυλον εἰς τὴν φήμην τοῦ ποιητοῦ μου. Ἐπανιδὼν δὲ τὸν Σιμωνίδην ὡμολόγησα αὐτῷ ὅτι ἐκπληχθεὶς ὑπὸ οὐσιώδους τινὸς σφάλματος χρονολογικοῦ, ὅπερ ἀνεῦρον ἐν τῷ ἀποσπάσματι τούτῳ, οὐδεμίαν ποιήσομαι χρῆσιν αὐτοῦ· ἤκουσε τὴν δήλωσίν μου ταύτην ἄνευ φαινομένης τινὸς ταραχῆς, μετὰ φλέγματος ὅπερ οὐδέποτε ἐλλείπει ἐν αὐτῷ, καὶ οὐδὲν ἀντέτεινε.

Ἰδοὺ τὸ βιογραφικὸν τοῦτο ἄρθρον αὐτολεξεί.

« Ἀπάνθισμα περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τοῦ Πανιερωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Μητροπολίτου Λιβύης, κυρίου Διονυσίου, τοῦ κατὰ κόσμον Δημητρίου Μάγνητος, ἀπανθισθὲν ἔκ τε τῶν συγγραμμάτων Δημητρίου Μαιάνδρου, Δημητρίου Θρασυκλέους, Δημητρίου Κλέωνος, τῶν ἐκ τῆς κατὰ Συρίαν Μαγνησίας, καὶ Καλλιμάχου Ἡρωδιανοῦ τοῦ Κυρηναίου τοῦ τοὺς Πίνακας συνταξαμένου τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων.

Νόννος Πλεονίπου, ὁ τῶν Διονυσιακῶν ποιητὴς, θέσει μὲν ἦν Πανοπολίτης φύσει δὲ Ἡλιουπολίτης γεγονὼς κατὰ Κωνσταντῖνον τὸν Μέγαν. (1) Διήκουσεν Ἀριστοκλέους Διδύμου τοῦ Ἀλεξανδρέως, ὃν καὶ διεδέξατο· ἔγραψε δὲ σὺν τοῖς Διονυσιακοῖς καὶ περὶ Αἰγυπτίων Θεῶν ἐν βίβλοις δυωκαίδεκα, καὶ ὕμνους ἐν Ἀφροδίτην τεσσαράκοντα, μέτρῳ Σαπφικῷ· μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ Σεραπίωνος ἐπισκόπου τῆς κατ' Αἴγυπτον Θμωΐδος καταχθεὶς, καὶ πρὸς Ἀθανάσιον γενόμενος τὸν Ἀλεξανδρείας, καὶ τούτῳ μαθητεύσας μικρὸν, τὸν παλαιὸν ἀπεκδύετα ἄνθρωπον τῷ βαπτίσματι, καὶ Πανοπολιτῶν ἱερατεύει ἐπὶ ἔτη τριάκοντα πρὸς τοῖς ἑπτὰ, καὶ τὸ κατὰ Ἰωάννην εὐαγγέλιον ἐπικῷ παραφράζει μέτρῳ καὶ Ἠσαΐαν καὶ Ἱερεμίαν τοὺς προφήτας· ἀσθενείᾳ δὲ καμὼν ἐτελεύτησεν ἐν τῷ τεσσαρακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Θεοδοσίου (τοῦ νεωτέρου) βιοὺς ὅλα ἔτη ὀγδοήκοντα πρὸς τοῖς δύω.

Ἐγένοντο καὶ ἄλλοι Νόννοι δύω· πρῶτος ὁ Θάχιδος Αἰγύπτιος τὸ γένος, καὶ οὗτος ἐξ Ἀρύπης πόλεως μικρὸν τοῖς χρόνοις πρεσβύτερος τοῦ Πανοπολίτου, ὃς καὶ τὰ Αἰγυπτίων ἐν ἑπτὰ ἐκωμῴδησε βίβλοις, ἐμμέτρῳ λόγῳ, γελοῖα ἐπιγράψας αὐτά. Δεύτερος ὁ Ἀρώχεως, Ἀνουσίτης τὸ γένος, τοὐπίκλην φιλόσοφος, τῷ Ὠριγένει γνώριμος, ἔγραψε φιλόσοφα καὶ Αἰγυπτίων σοφῶν διατριβὰς, ἐτελεύτα δὲ μικρὸν πρὸ τῆς τοῦ Ὠριγένους τελευτῆς ὑπέργηρως πάνυ »

Προβάλλων οὕτως τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ γαλλικοῦ Ἀθηναίου τὸ βιογραφικὸν τοῦτο δεῖγμα, δὲν γνωρίζω ἔτι προσηκόντως ἂν συμπεριελήφθη εἰς τὴν συμφωνηθεῖσαν μεταξὺ τοῦ Σιμωνίδου καὶ τῆς ἀκαδημίας τοῦ Βερολίνου πώλησιν. Ἀλλ' εἴτε προέρχεται ἐκ χειρογράφου τοῦ Μητροπολίτου Λιβύης ἢ τῶν ἐπιδεξίων συνδυασμῶν τοῦ καλλιγράφου, παρατηρητέον ὅτι παρὰ λάθει χρονολογικῷ καὶ ὅρος τισὶν ἑλληνισμοῦ τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνον, τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ἀναμφιβόλως οὐχὶ κομψὸν κατὰ τὸ ὕφος, ἀλλ' ὅμως οὔτε ἀνώμαλον, περιέχει πιθανότητάς τινας καὶ ἰδέας τόσον ἐντέχνως συνηρμολογημένας, ὥστε ἤθελέ τις παραδεχθῆ αὐτὰς ἐκ πρώτου ὄλέμματος, φυσικάς. Ὅλον τοῦτο τὸ κατασκεύασμα, εἰ καὶ ἔμελλε νὰ διασκεδασθῇ ἐνώπιον τοῦ μικροσκοπίου τῶν ψυχροτέρων καὶ ὑπομονητικωτέρων ἐρευνητῶν, ἡδυνήθη, ὡς ἕκαστος συμφωνήσει, νὰ θαμβώσῃ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς ἀπλήστους ὀφθαλμοὺς τῶν ὁρμητικῶν τῆς ἀρχαιότητος ἐραστῶν.

Ἐλλειπὴς ἂν εἴην εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον ἂν δὲν προσέθετον τὴν ἣν μοὶ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ὁ Κ. Σιμωνίδης. Μοὶ ἐφάνη λίαν προφυλακτικὸς εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ τὰ κινήματα, ἤκιςα δὲ φιλοκερδὴς, ἐν Παρισίοις τοὐλάχιςον, διότι δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι οὐδενὶ προὔτεινε τιμὴν ἢ τὴν ἀγορὰν τῶν γνησίων ἢ νόθων χειρογράφων αὐτοῦ ἐν Γαλλίᾳ· παρεκτὸς τούτων μοὶ ἐφάνη διάγων βίον λίαν οἰκουρικὸν ἐν μέσῳ τῆς τοσοῦτον θορυβώδους πρωτευούσης ἡμῶν, καὶ ὅτι ἀνέπτυξεν ἐν αὐτῇ, ἐν τῇ μεγάλει μονώσει αὐτοῦ, τὴν τεράστειον αὐτοῦ περὶ τὴν καλλιγραφίαν δεξιότητα, ἧς μοὶ ἐπέδειξε περίεργα δείγματα. Ἐλεεινὸς, φιλόποπτος, ἀεὶ μελανείμων καὶ ἐξωτερικῶς ἀτημελὴς δὲν ὠμίλει καὶ δὲν ἐννόει ἄλλην γλῶσσαν ἢ τὴν ἑαυτοῦ. Τὸ σοβαρὸν καὶ ἐχέμυθον σχῆμα αὐτοῦ ἐνέφαινε, κατ' ἐμὲ, τινὰ τῶν ἀλλοκότων καὶ εἰς τὰ μυστήρια τῆς παλαιογραφίας βεβυθισμένων ἀνθρώπων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, τινὲ τῶν μοναχῶν ἐκείνων, οἵτινες συνήθεις ἄλλοτε ἐν τοῖς καταστραφεῖσι Βενεδικτινοῖς μοναστηρίοις ἡμῶν, σπάνιοι δὲ πάντως ἐν τοῖς Μετεώροις τοῦ Ἄθω, κειμένου πλησίον τῶν Σταγείρων, ἔνθα ὁ Σιμωνίδης ἐπὶ μακρὸν διέτριψε. Πολλάκις μοὶ ἐγένετο ἔννοια ὅτι, δι' ἰδιοσυγκρασίας φύσεως, ἧς οὐκ ἔστι τὸ μόνον παράδειγμα, ὤθησε μέχρις ἐσχάτων τὴν φρενῖτιδα τῶν χειρογράφων καὶ τὴν σπουδὴν τῶν περγαμηνῶν. Ἐνέτυχον δὲ κρίσεως παρομοίας τῇ ἐμῇ παρὰ ἀνωτέρῳ τινὶ ὑπαλλήλῳ Ἕλληνι, ὅστις εἶδε, μοὶ εἶπε, τὸν Σιμωνίδην ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ Παρθενῶνος διακοσμούμενον τοῖς αὐτοῖς καρποῖς τῶν ἐρευνῶν καὶ τῆς ἐπιδεξιότητος αὐτοῦ· « Ὁ Σιμωνίδης διατελεῖ αἴνιγμα εἰς ἐμὲ, ὑπέλαβεν ὁ εὐφυὴς οὗτος διπλωμάτης, ἀπὸ ἓξ ἤδη μηνῶν· χαίρω δὲ ὅτι τὰ χειρόγραφα αὐτοῦ ἔτυχον τῆς αὐτῆς δυσπιστίας ἐν Παρισίοις, ἧς καὶ ἐν Ἀθήναις. Θεωρῶ αὐτὸν κατειλημμένον ὑπό εἴδους τινὸς μονομανίας. Πεπροικισμένος δι' ἀξιοθαυμάστου περὶ τὸ γράφειν ἐπιτηδειότητος, καὶ ἀνατεθραμμένος ἐν τοῖς ἑλιγμοῖς τῶν ἀρχαίων βιβλιοθηκῶν τῶν ἡμετέρων μονῶν, ὅπου ὑπάρχουσιν ἔτι, πολὺ μᾶλλον ἐρανιστὴς ἀκάματος ἢ ῥαδιοῦργος ἀπατεών. Αἱ ἀλλόκοτοι παραποιήσεις αὐτοῦ, ἐν τοσούτῳ, διετέλεσαν ἀνεπιβλαβεῖς τοὐλάχιστον μέχρι τοῦ νῦν, ἂν οὐχὶ ὅλως ἀθῶαι. »

Θέλει μοὶ συγχωρηθῆ ἡ παρέκβασις αὕτη, ἣν δικαιοῖ ἴσως ἡ κράτησις τοῦ Σιμωνίδου. Ἡ ἐμὴ μαρτυρία, ἐπερχομένη ἀμέσως μετὰ τὴν εἴδησιν ταύτην μοὶ ὑπηγορεύθη μόνον, ὡς ἐμάντευσεν ἤδη ἕκαστος, ἐκ τοῦ εἴδους ἐκείνου τοῦ διαφόρου (intéret) ὅπερ ἐμπνέει ἀδιακρίτως ἐκ πρώτης προσβολῆς, πᾶς δεσμώτης πρὶν ἢ ἀπόφασις περὶ αὐτοῦ ἐκδοθῇ καὶ ἐνῷ ἡ τύχη αὐτοῦ ἀβέβαιος ἔτι διατελεῖ.

Ὁ Κόμης Μάρκελλος

πρώην πληρεξούσιος ὑπουργός.

(1) Σημ. τοῦ Κόμ. Μαρκέλλου

Ἂν κατὰ τὴν βιογραφικὴν ταύτην σύνοψιν ὁ Νόνος ἀκέθανε, βιοὺς ἔτη 82, τὸ 14 ἔτος τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ νεωτέρου, δηλ. τῷ 422 μ. χ. ἐγεννήθη πάντως τῷ 340, τουτέστι τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Ἡ Μητρόπολις τοῦ Λονδίνου καλύπτει ἔκτασιν 122 τετραγωνικῶν μιλίων· περιέχει 327391 οἰκίας, καὶ 2, 362,236 κατοίκους. Ἡ ἐνιαυσία αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι εἰς 40,000 ψυχῶν· τὸ ἥμισυ τῆς αὐξήσεως ταύτης προέρχεται ἐκ τῆς ὑπερβάσεως τῶν γεννήσεων ἀπὸ τοὺς τεθνεῶτας, τὸ ἕτερον ἥμισυ ἐκ τῆς ἀκαταπαύστου ἐποικίσεως τῶν ξένων, οἵτινες ἔρχονται ν' ἀποκαταστάθωσιν ἐνταῦθα· κατὰ συνέπειαν ἂν λάβωμεν μίαν οἰκίαν διὰ δέκα ἐνοίκους, ἔχομεν σταθερὰς 4 χιλιάδας νέας οἰκίας ἐν τῇ ὁδῷ τῆς κατασκευῆς, εἰς τρόπον ὥστε τὸ Λονδῖνον αὐξάνει ἀκαταπαύστως διὰ τῆς προσθήκης μιᾶς νέας πόλεως σημαντικῆς ἐκτάσεως.

Τὸ μάκρος ἡνωμένων τῶν ὁδῶν τοῦ Λονδίνου παριστάνει 1750 μίλια· τὸ κεφάλαιον ὅπερ ἐδαπανήθη εἰς τὸ στρώσιμον τῶν ὁδῶν τούτων ἀναβαίνει εἰς 14 ἑκατομμύρια λίρας στερλίνας, καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιδιορθώσεως ἀναβαίνουν εἰς 1,800 000 λίρας κατ' ἔτος. Ὑπάρχουσιν ὑπὸ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου 1900 μίλια κόσσια (σωλῆνες) ἀπὸ φῶς ῥευστὸν ἀεροειδὲς καὶ ὁμοίου μάκρους σωλήνων διὰ τὴν διανομὴν τῶν ὑδάτων, ὅπερ πρὸς ἓν σελίνιον ἕκαστον πόδα, παριστάνει μίαν ποσότητα εἰς ἡμίσεως ἑκατομμυρίου λιρῶν ὡς ἔγγιστα. Τὸ κεφάλαιον ὅπερ ἐξωδεύθη εἰς ὅλας ὁμοῦ τὰς ἐργασίας πρὸς ἀπαρτισμὸν καὶ διευθέτησιν τοῦ ἀερώδους ῥευστοῦ φωτὸς ἀναβαίνει εἰς 3 ἑκατομμύρια λίρας στερλίνας, καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φωτίσματος ἀναβαίνει πλέον τοῦ ἡμίσεως μιλιουνίου κατ' ἔτος δι' ἀριθ. 360,000 φανῶν (λύχνων) εἰς τὰς διαφόρους ὁδοὺς πλατείας κτλ. Αὗται αἱ 360,000 λυχνίαι τοῦ ἀερώδους φωτὸς καταναλίσκουν ἑκάστην νύκτα 13 μιλιούνια κυβικοὺς πόδας ῥευστοῦ φωτός.

Τὸ ἀκαθάριστον ἐνιαύσιον εἰσόδημα τῶν οἰκιῶν τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰ κατάστιχα τοῦ φόρου τῶν οἰκοδομῶν, καὶ τοῦ φόρου τῶν ἰδιοκτησιῶν, εἶναι εἰς 12, 500, 000 λιρῶν στερλινῶν. Τὰ ἔπιπλα τῶν οἰκιῶν τούτων εἶναι ἠσφαλισμένα διὰ 166 μιλιούνια λίρας.

Τὸ κεφάλαιον ὅπερ διαθέτουν οἱ τραπεζῖται τοῦ Λονδίνου ἡνωμένοι, λογίζεται εἰς 64 μιλιούνια. Τὸ ἕτοιμον ποσὸν πρὸς ἄμεσον πληρωμὴν παρὰ τῶν ἀσφαλιστικῶν καταστημάτων ἀναβαίνει εἰς 10 ἑκατομμύρια, ἐνῷ ὁ εἰς κυκλοφορίαν χάρτης ἐν μόνῳ τῷ Λονδίνῳ παριστάνει τὸ κολοσσαῖον ποσὸν τῶν 78 μιλιουνίων λιρῶν στερλινῶν.

20, 600 ἄνθρωποι ζῶσιν εἰς ἡμερησίους ἐργασίας τωνὲν ταῖς μεγάλαις [illegible]

Τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἀγορῶν ἐπὶ τῶν ζώων παριστάνει ὅτι τὸ Λονδῖνον καταναλίσκει κατ' ἔτος 277, 000 βόας, 30 χιλιάδας ἀγελάδας, 1, 480, 000 πρόβατα καὶ 34, 000 χοίρους, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὁμοῦ λογίζεται εἰς 8,000, 000 λίρας.

Κατ' ἔτος ἐν Λονδίνῳ τρώγονται ὑπὸ τὸ σχῆμα ἄρτου 1,600, 000 κουάρτερ σίτου.

Τὰ ὄσπρια τὰ πωλούμενα ἐπὶ τῶν πέντε κηπουρικῶν ἀγορῶν φέρουν τ' ἀκόλουθα ποσά· 310, 464, 000 λίτρας γαιομήλων, 9, 672, 000 κραμπία, 14,326,000 καρναμπίκια, 32, 648, 000 γογκύλια, 18, 817,000 δαυκία (καρότες) 498,000 μέδιμνα πιζελίων, 133,400 ὅμοια φασόλια, 221, 000 φασόλια γαλλικά, 16,580 δωδεκάδας σπαράγκια, 34,000 δωδεκάδας ῥίζας σέλινα, 91,200 ὅμοια κοκκινογουλίων, 4, 492, 800 πόδας μαρούλια, 132,912 δεμάτια ῥαπάνια, 1,489, 600 ἀράδας κρομύδια.

Ἰδοὺ νῦν τὸ ἐξαγόμενον τῶν ποσοτήτων τῶν χονδρῶν ἰχθύων τῶν κατ' ἔτος ἀναλισκομένων· 3.480,000 λίτρας σολομόν, 4,000,000 λίτρας μωροῦνα νωπή, 26 380,000 γλώσσας (χουμάδας) 6,752,000 τζόλωνας, 33,600,000 ῥόμβους, 23,250 000 σκομβρία, 294 000 ἀρίγκας νωπάς, 1, 505,280 λίτρας χέλια, 4,000,000 σαρδέλας καὶ ποσότητας ἀναλόγους ἰχθύων τεταρυχευμένων καὶ ὀστρακοδέρμων.

Τὸ ποσὸν τῶν πουλερικῶν ὀρνίθων, χηνῶν, γάλων, παπίων καὶ περιστερίων ἀναβαίνει εἰς 2, 700,000 κεφάλια τὸ κυνήγιον καὶ τὰ ἄγρια πουλα εἰς 1,281,000 κεφάλια πρόσθετον εἰς ταῦτα διὰ τὰς ὀπώρας 586, 000 μέδιμνα μήλων, 353,000 ὅμοια ἀπιδίων, 137,200 δωδεκάδας λίτρας κερασίων, 176,500 μέδιμνα δαμάσκινα 276,700 ὅμοια φραγκοσταφύλα, 16, 450 ὅμοια λεπτόκαρα, 6,018 ὅμοια κάστανα καὶ 518,400 καρύδια.

Πνευματώδη ποτὰ κατ' ἔτος καταναλίσκονται 65, 000 πίπες οἴνου, 2,000,000, γαλώνια ῥακῆς, 43,200, 000 ὅμοια μπίρας, καὶ 19, 215,000,000 ὅμοια ὕδατος.

Τελοσπάντων διὰ τὴν φωταψίαν καὶ θέρμανσιν τῆς πόλεως καίονται 3,000,00 0 τόνοι γαιανθράκων.

Ὑπάρχουν ἐν Λονδίνῳ 530 ἑταιρίαι ἐλέους αἵτινες διανέμουν κατ' ἔτος εἰς τοὺς πτωχοὺς 1,805,635 λίρας στερλίνας. Ποσότης ὡς ἔγγιστα ὁμοία διανέμεται παρὰ τοῦ ἰδιαιτέρου ἐλέους εἰς τρόπον ὥστε τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἀπερνᾷ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πλουσίου εἰς ἐκείνας τοῦ πτωχοῦ (μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν δικαιωμάτων τῶν πτωχῶν) εἶνα εἰς 3 009,500, λιρῶν.

Αἱ ἐπίσημοι ἐκθέσεις βεβαιοῦν ὅτι ἐν Λονδίνῳ ὑπάρχουν ἐν παντὶ καιρῷ 143,064 ἄτομα χωρὶς ἔγνωσμένην κατοικίαν. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου 4,000 εἶναι ἀλῆται (vagabonds) τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ἡ συντήρησίς των φέρει δαπάνην ἐνιαύσιον εἰς τὴν πόλιν 6000 λιρῶν. Ὑπάρχουν ἐν Λονδίνῳ 110 κλέπται τοιχωρύκται, 183 κλέπται, 40 λῃσταί, 773 κλέπται μανδυλίων καὶ ἄλλων, 3,675 συνήθως κλέπται, 11 ἀλογοκλέπται, 140 κυνοκλέπται 31 κιβδηλοποιοί, 317 ἄτομα τὰ ὁποῖα ζῶσιν διὰ τῆς ἐξυδεύσεως τῶν κιβδήλων νομισμάτων, 141 οἵτινες ζῶσιν ἀπὸ κατάχρησιν ἐμπιστοσύνης καὶ αἰσχροκερδείας 182 οἵτινες θηρεύουν τὸ ἔλεος διὰ τῆς βοηθείας ψευδῶν πιστοποιήσεων δι' ἐπαίτας, τὸ ὅλον 16, 900 ἐγκλήματα τίνι παντὸς εἴδους ἐγνωσμένοι ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸ ποσὸν τῶν πραγμάτων ἢ χρημάτων τὰ ὁποῖα κλέπτουν κατ' ἔτος ἀναβαίνει εἰς 42,000 λίρας.

(Ἐκ τῆς ἐφημ. οἱ Πάτρα)

Διὰ τῶν ἀπὸ 3, 5, 12, 28 καὶ 30 Ἀπριλίου ἐγγράφων τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησ. κλπ. Ὑπουργείου διωρίσθησαν μὲν δημοδιδάσκαλοι οἱ ΚΚ.

» Πεπόνας Κωνσταντῖνος εἰς Δαύλειαν τῆς Χαιρωνείας
» Κωνσταντινίδου Χρυσοῦλα, εἰς Αἴγιναν,
» Ἀνδρουτσόπουλος Δ. εἰς Λυκοσούραν

Μετετέθησαν δὲ οἱ ΚΚ.

» Παππαδημητρίου Ἀλέξανδρος ἀπὸ Τριπύλης εἰς Ἄμφεισαν (Μεσσηνίας.)
» Διανόπουλος Γ. ἀπὸ Κύμης εἰς Μάνδραν τῆς Ἐλευσῖνος
» Πολιτάκης Π. ἀπὸ Ἁγ. Ἀνδρέου εἰς Πάρνωνα, ὡς ὑποδιδάσκαλος.
» Ἠλιόπουλος Ν. ἀπὸ Λυκοσούρας εἰς Ἀράχοβαν τῆς Λακεδαίμονος.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Σκοπῶν νὰ ἐκδώσω τὸ κατὰ τὸν ἐν Ἀθήναις ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ ἔτους τούτου βραβευθὲν ποίημά μου τὴν ΕΙΚΑΣΙΑΝ, παρακαλῶ τοὺς βουλομένους τῶν φιλομούσων νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ ἐν τῇ παρούσῃ ἀγγελίᾳ.

Τὸ βιβλίον ἀπαρτίσον πέντε περίπου τυπογραφικὰ φύλλα χάρτου καλῆς ποιότητος τιμᾶται Δραχ. 1. 50.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Μαΐου 1856.

Δ. Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Σ. Σ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τὸ βιβλίον τοῦτο δύνανται νὰ γράψωσι πρὸς ἡμᾶς.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλή.

Ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἐν πάσῃ εὐνομουμένῃ χώρᾳ ἐν ᾗ ὁ λόγος οὐ δέδεται, μετὰ παῤῥησίας συζητοῦνται ἀεὶ πάντα τὰ κοινωνικὰ ζητήματα καὶ προφορικῶς καὶ διὰ τῆς δημοσιογραφίας, πλήρους ἀπολαυούσης ἐλευθερίας. Τὰς συζητήσεις γεννῶσιν ἀεὶ αἱ τῶν ἀρχῶν διαφοραί· οὐδαμοῦ δὲ τοῦ κόσμου ἐν οὐδενὶ χρόνῳ ἀπαντῶνται κοινωνίαι τὰς αὐτὰς ὁμοφώνως ἀρχὰς πρεσβεύουσαι. Πολλάκις μὲν διατίθενται αὗται οὕτως ἢ ἄλλως ἐκ προσωπικῶν συμφερόντων ἢ ἐκ κομματικῶν ἰσχυρογνωμιῶν, ἐξ ὧν ἀναφύονται πεισματώδεις καὶ τῆς ὀρθῆς κρίσεως ἔκφυτοι ἔριδες εἰς ἐκτραχηλισμοὺς ἀγενεῖς ἔστιν ὅτε ἐκτρεπόμεναι, ἀλλ' αἱ σπάνιαι αὗται ὑπερβολαὶ δὲν τίθενται εἰς κανόνα, εἰσὶ παρεκβάσεις τυχαῖαι, ὧν οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων τελέως καὶ μακρὰν ἀφίστανται. Πᾶσα κοινωνία ἔχει τὰς ἀρετὰς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς· ἡ γῆ ἐστιν ἄμοιρος τῶν τελειοτήτων τῆς ἐπουρανίου κοινωνίας. Ὅπερ οὖν ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ ἐπικρατεῖ τοῦτο καὶ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνει, εἰ καὶ ἐπὶ τὸ ὅσον οἷόν τε μετριοπαθέστερον· ὅθεν βλέπομεν ὅτι ἐν τοῖς νομοθετικοῖς σώμασιν, ἔνθα βουλεύουσιν οἱ τοῦ ἔθνους ἐπίλεκτοι, αἱ συζητήσεις γίνονται μετὰ τῆς δυνατῆς κοσμιότητος καὶ σπανιώτατα ἐπὶ τὸ ζωηρότερον τρέπονται· ἓν δὲ ἀείποτε ζήτημα οὐδαμῶς διχάζει τὰς γνώμας τῶν βουληφόρων ἡμῶν ἀνδρῶν, καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ τῆς νεολαίας ἐκπαίδευσις καὶ καθόλου τὰ γράμματα. Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῶν βουλευτικῶν σωμάτων οὐδαμοῦ φαίνεται γνώμη κατασταλτικὴ τῆς παιδείας καὶ οὐδέποτε ἀπέτυχε πρότασις ὑπὲρ αὐτῆς γενομένη. Τυχόντες ἐσχάτως δείγματος φιλομούσου τῆς Βουλῆς ἡμᾶς ἀποβλέποντος ὁμολογοῦμεν τῷ σεβαστῷ τούτῳ σώματι πανδήμως τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν· ἐπωφελούμενοι δὲ τῆς εὐκαιρίας ταύτης διακοσμοῦμεν τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν τὰς στήλας διὰ τῆς δηλώσεως ταύτης, ἐξαιτούμενοι τῶν Κ. Κ. βουλευτῶν τὴν συγγνώμην, ἂν διὰ τοῦ δημοσίᾳ ἀποδιδομένου αὐτοῖς ἐπαίνου ἐνοχλῶμεν τὴν μετριοφροσύνην, ἥτις διακοσμεῖ ἐπὶ ἄλλαις ἀρεταῖς τὴν ἀρχαιοπρεπῆ καὶ σεβαστὴν βουλὴν τῆς Ἑλλάδος.

— Ἐν Λαμίᾳ ἤρξατο ἐκδίδεσθαι ἐφημερὶς ὀνομαζομένη Φάρος τῆς Ὀθρυος, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κυρίου Εὐθ. Οἰκονομίδου. Ἐκ τῶν τριῶν ἐκδοθέντων ἤδη φύλλων αὐτῆς φαίνεται σκοπὸν προθεμένη κύριον τὴν ἐπὶ τὸ ἀπαθέστερον συζήτησιν τῶν δημοσίων ζητημάτων καὶ τὴν διάδοσιν εἰδήσεων ἐνδιαφερουσῶν τοῖς ἐντεῦθεν καὶ πέραν τῶν ὁρίων οἰκοῦσιν ὁμογενέσι. Χαίρομεν ὅτι ἐκτήσατο ἤδη ἡ πόλις Λαμία καὶ σπουδαίαν Ἐφημερίδα καὶ ἱκανῶς καλὸν τυπογραφεῖον. Εὐτυχεῖς ἂν δυνηθῶμεν ἑξῆς ν' ἀναγγείλωμεν ὅτι ἔτυχον ἀμφότερα ταῦτα τῆς φιλομούσου καὶ φιλογενοῦς ὑποστηρίξεως τῶν φιλοτίμων ὁμογενῶν, ἀναγνωριζόντων τὴν ἀξίαν καὶ τοῦ ἔργου καὶ τοῦ καταστήματος ἅπερ ἐν τοῖς μεθορίοις ἱδρύσατο ἀδραῖς δαπάναις ὁ φιλόκαλος κύριος Εὐθ. Οἰκονομίδης.

— Ὁ δημοδιδάσκαλος Κ. Δ. Ἀνδρουτσόπουλος μέχρι τοῦδε τριτοβάθμιος ὢν ὑποβαλὼν ἑαυτὸν εἰς δευτέραν ἐξέτασιν προεβιβάσθη δευτεροβάθμιος (β'. τάξεως) καὶ διωρίσθη εἰς Ἴσαρι τοῦ δήμου Λυκοσούρας τῆς ἐπαρχίας Μεγαλοπόλεως.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὁδὸς Ἀθηνᾶς· ἀριθ. 274).